

מאמרי הראיה - הר כגיגית

"ויתצבו בתחתית ההר", מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית. (שבת פח.)

"ביום מתן תורתנו, שאנו חוגגים אותו בשמחה של קדושה כל כך עמוקה, צריכים אנו לזכור, כי לא רק ברצון חפשי קבלנו עלינו עולה של תורה; אלא בכפית הר כגיגית עלה הדבר. מתוך אמר סלהשל "אם אתם מקבלים את התורה מוטב ואם לאושם תהא קבורתכם" נחרתה התורה במעמקי נשמתנו. ועתה, כאשר הננו צריכים לשוב לימי עלומינו וצעדי התחיה הלאומית נשמעים בהד קולם הפועם, עוד הפעם הננו שבים למעמד רציני כזה. עוד הפעם הננו עומדים סוף כל סוף לקבל את התורה מתוך כפית הר כגיגית בתור סם החיים של תחית האומה ובנינה בארצה. אולי לא נעים לנו הדבר, אילו היה תלוי בחפצנו הפשוט אפשר שהיינו בוחרים בקבלה כזו שבאה חק רצון חפשי, שאנחנו חושבים אותו ליותר אידיאלי. אבל לא כאשר יראה האדם לעינים מתהוים הדברים במציאות. אין אנו יכולים להשקיף לתכנם של הדברים בעצמיותם והננו רואים רק את הברק הנוצץ עליהם מבחוץ. אמנם החכמה העליונה, חכמת רבון כל העולמים, אשר "הוא אמר ויהי, צוה ויעמוד", היא מיסדת את מפעלותיה ביסוד המציאות ובעצמותה של ההויה על פי אמתתן. היא יודעת, כי חלושים אנחנו, חלושי רצון הננו וחלושים הם האידיאליים שלנו, אין אנו רואים כלל וכלל שקיומו של עולם מלא ימסר לרצוננו, ועל כן הננו קרואים מתוך הכרח אל הדבר הגדול והנשגב העומד ברומו של עולם, ומתוך הכרחים פנימיים והכרחים חיצוניים לקבלתה של תורה ביסוד תחית הפלאות שלנו גם בהוה. כן היה מראש מקדם וכן נראה שיהיה עדיין גם בדור אחרון זה, שהננו עומדים בו על סף תחיתנו הלאומית. זה שנים, שהמון רב יושבי תבל ושוכני ארץ רואים כי נשא נס הרים לשיבתם של האומה הקדושה והעתיקה, הנושאת את דגל הנצח ואור עולם בקרבה, לארצה ארץ הפלאות, שכל חזון קודש וכל יפעת עולמים ממנה זורחים. אך מעט הורם הנס, עם זקיפתו קמעה נראית עוד כעין חולשה בידים המרימות אותו, והוא, הלא מוכרח הוא להתרומם הגבה למעלה, להתרומם לעיני אפסי ארץ ואיים רחוקים, ותחית ישראל על אדמתו צריכה היא להופיע בתור אחד מפלאי התבל, שמורה וערוכה ברוח קדשה. והנה קמים אנשים מקרבנו הרואים חזון לבם ומשפילים בכח השפעתם את הרום אשר לתחיה הנפלאה הזאת, אשר רק באספקלריא של קדש אפשר להציץ על כל עזו נוראותיה. הולך ומפעם בתוך מחננו הקול החלש של האידיאליות והרצון החפשי, אשר אמנם ברק לו ויפעה, אבל רק פרחים יתן לנו ולא פרי, זעזועי רוח וצלצולי מלים, ולא אור חיים וגבורת נשמה ולא גבורת רעם של זיו נבואה ואור ורוח הקדש, שכל הנשמה העדינה, שלנו ושל האנושיות כולה, כל כך כמדה להם. אמנם יודעים אנו, כי סוף כל סוף מדת הגבורה בא תבא, אבל דוקא מתוך הגזרה והחקה, ולא מתוך האידיאליים החפשיים, שיפעת עץ רקבואמץ קורי עכבישלהם. דוקא מתוך ההכרח הגדול והעצום, מתוך הגבורה של מעלה, מתוך קול ד' בכח, מתוך קול ד' שובר ארזים, מתוך הקול המרעיש הררי עד ומפוצץ גבעות עולם. והקול הזה בעז רעם גבורתו שוב הוא כופה עלינו הר כגיגית ואומר לנו: אם אתם מקבלים את התורה מוטב, רק אם אנחנו מקבלים את התורה, את מקור החיים והאורה, היה תהיה לנו תחיה לאומית תמה וברה, אדירה ואיומה, רק אם אנחנו מקבלים את התורה ושמים אותה לתורת חיים וחקת לאום בארץ עברנו ועתידנו, בארץ ישראל, תהיה תחיתנו הלאומית תחיה מבוססת, בעלת שרשים חזקים ואמיצים ואחרית ותקוה, תחיה שתחדור באור חייה בתוך כל השדרות של האומה, הרחוקות והקרובות, שתפליא את כל העמים בפלאי הופעותיה. וההכרח הגדולה הזאת הולכת היא וחודרת, הולכת ומתבררת גם אצל אלה אשר עדיין לבא לפומא לא גליא; להם, והיא עוד תלך ותחדור, תלך ותתברר, וכמאז ומקדם היא תגלה בחיים ובפועל את אותו הכח המכריח המקיים אותנו לתחית אמת, ומתוך גבורת החיים וההויה של כפית הר כגיגית, לקבל על ידה את דבר ד' בתור חק חיים ומשפט לאם בארצנו, נשוב ונחיה להיות לעיני כל הגוים למה שאנו מוכרחים להיות, להעם הגדול והקדוש על אדמת הקדש כימי עולם וכשנים קדמוניות".